

Lahden ammattikorkeakoulu
Muotoiluinstituutti
Media-alan koulutus
Valokuvaus
Opinnäytetyö kirjallinen osuus
Amanda Aho
Kevät 2018

TIIVISTELMÄ

Opinnäytetyöni *Tytöistä* käsittelee teini-ikäisen tytön herkkyyttä.

Kuvallinen osio on viidentoista muotokuvan sarja. Muotokuvissa on iältään 13-16 -vuotiaita tyttöjä. Muotokuvat on otettu heille tutussa ympäristössä eli omassa huoneessa. Millaisia nämä tytöt ovat ilman sosiaalisesta mediasta opittuja poseerauksia?

Kirjallisessa osuudessa kerron omasta valokuvaajan taustastani joka johdattelee projektin lähtökohtiin, sosiaalisen median maailmaan sekä lopuksi avaan myös omaa kuvausprosessiani.

Avainsanat: nuoret tytöt, sosiaalinen media, muotokuva

ABSTRACT

My thesis *About The Girls* deals with the sensitivity of a teenage girl.

The photographic section is a series of 15 portraits. The portraits are of girls between the ages 13 and 16. The portraits are taken in a familiar environment, in their own room. What kind of girls would they be without learned poses from social media?

In the written section of the thesis, I tell about my own background as a photographer, which guides the starting point of the project, the world of social media, and finally, I also explain my own photographing process.

Keywords: teenage girls, social media, portrait

SISÄLLYSLUETTELO

1. Johdanto	5
1.1. IRC-Galleriasta valokuvaukseen	6
1.2. Muotokuvasta	8
1.3. Lähtökohdat	10
1.4. Kiinnostava teini-ikä	12
2. Instagram	
2.1. Oma suhde Instagramiin	13
2.2. Median idolit	15
2.3. Selfie	18
2.4. Poseeraus somessa	20
3. Nuoret valokuvissa	21
4. Prosessi	
4.1. Oma huone	23
4.2. Kuvattavan kanssa	25
4.3. Valmiiksi teokseksi	28
Lopuksi	29
Kiitos	30
Lähteet	31

I. JOHDANTO

Serkkuni Sanni on 14-vuotias. Hän on ainoa tyttöserkku äitini puolelta. Kun hän oli lapsi, asuimme eri paikkakunnilla, mutta olimme silti paljon tekemisissä. Minusta tuli teini-ikäinen, emmekä tavanneet enään niin usein. Myöhemmin, muutettuani samalle paikkakunnalle opintojeni myötä, aloimme olla taas enemmän tekemisissä. Aloin myös hänen kauttaan pohtimaan enemmän teini-ikää. Olin kiinnostunut siitä, kuinka paljon yhteisiä asioita löytyy minun sekä hänen nuoruudesta. Muistan edelleen, kuinka koulun jälkeen piti juosta tietokoneelle juttelemaan viestintäohjelma Msn Messengeriin kavereiden kanssa. Jos ketään ei ollut paikalla, laitettiin viestiä: “tuu mesee”. Voi sitä kutkutuksen määrää, kun oli jotain jännittävää kerrottavaa. Useimmiten ei edes välttämättä ollut mitään kerrottavaa, mutta silti kaikki tapahtui mesessä ja IRC-Galleriassa. Voisin kuvitella että Snapchat on usealle teinille tänä päivänä vastaava viestintäväline mitä “mese” oli meille 2000-luvun teineille.

I.I. IRC-GALLERIASTA VALOKUVAUKSEEN

Kuva 1. Oma kuva 2007

Parhaimmillaan sivustolla oli yli kaksi miljardia sivulatausta kuukaudessa. Se keräsi suuren osan Suomen nuorisosta, jonka sosiaalinen elämä alkoi siirtyä reaali maailmasta verkkoon (Sippola 2017).

Liityin IRC-Galleriaan vuonna 2005 ollessani 11-vuotias. IRC-Galleria on suomalainen internetissä toimiva yhteisö, jonne voi rekisteröityä ja ladata omia kuvia. Vuonna 2005 juuri kukaan ystävästäni ei ollut IRC-Gallerian käyttäjä, mutta muistan miten jännittävältä tuntui ladata omien kasvojen kuva julkiseen alustaan. Myöhemmin, kun IRC-Gallerian suosio räjähti, aloin itsekin panostaa omiin kuviini ja niiden visuaalisuuteen. Luulen, että se on ollut myös alku kiinnostukselleni valokuvasta kohtaan. Valokuvasta tuli minulle keino ilmaista itseäni. Mielessäni vilisi ideoita kuvista, jotka myöhemmin toteuttaisin valokuvin. En pelkästään dokumentoinut omia muistoja, vaan jo silloin pidin rakennetusta kuvasta. Tuohon aikaan kuvasin paljon itseäni, ystäviäni sekä luontoa.

Omakuvat otettiin itselaukaisimella tai kamera käännettiin itseän päin ja otettiin kuvia käsivaralta. Jo tuohon sosiaalisen median esiaikaan me teinit olimme nopeasti oppineet poseerauksen ja sen, missä kulmassa omat kasvot näyttävät parhaimmalta. Kun omakuvien otto alkoi kyllästyttää, aloin miettiä enemmän kuvien sommittelua, visuaalisuutta sekä aloin myös kuvata enemmän ystäviäni.

IRC-Gallerian jälkeen kiinnostuin harhakuva.org-sivustosta. Harhakuva.org oli suomalainen internetgalleria, joka koostui enimmäkseen valokuvista. *Taideyhteisön tavoitteena oli taiteilijana kehittyminen kritiikin kautta, minkä mahdollisti toisten teosten kommentointiominaisuus. Harhakuva.org antoi käyttäjilleen mahdollisuuden esitellä vapaasti teoksiaan internetissä sekä tulla näin tunnetummiksi taiteen saralla (Wikipedia).*

Kuva 2. Kati 2008

En muista tarkalleen milloin liityin sivustolle, ehkä vuonna 2007. Aloin keksiä ideoita kuviin, rakentaa niitä ja latsin kuvia palveluun. Tuolloin pidin aika synkistä aiheista (kuva 2). Harhakuva-sivuston kautta aloin saada itsevarmuutta omaan kuvaamiseen, vaikka kritiikkiäkin tuli.

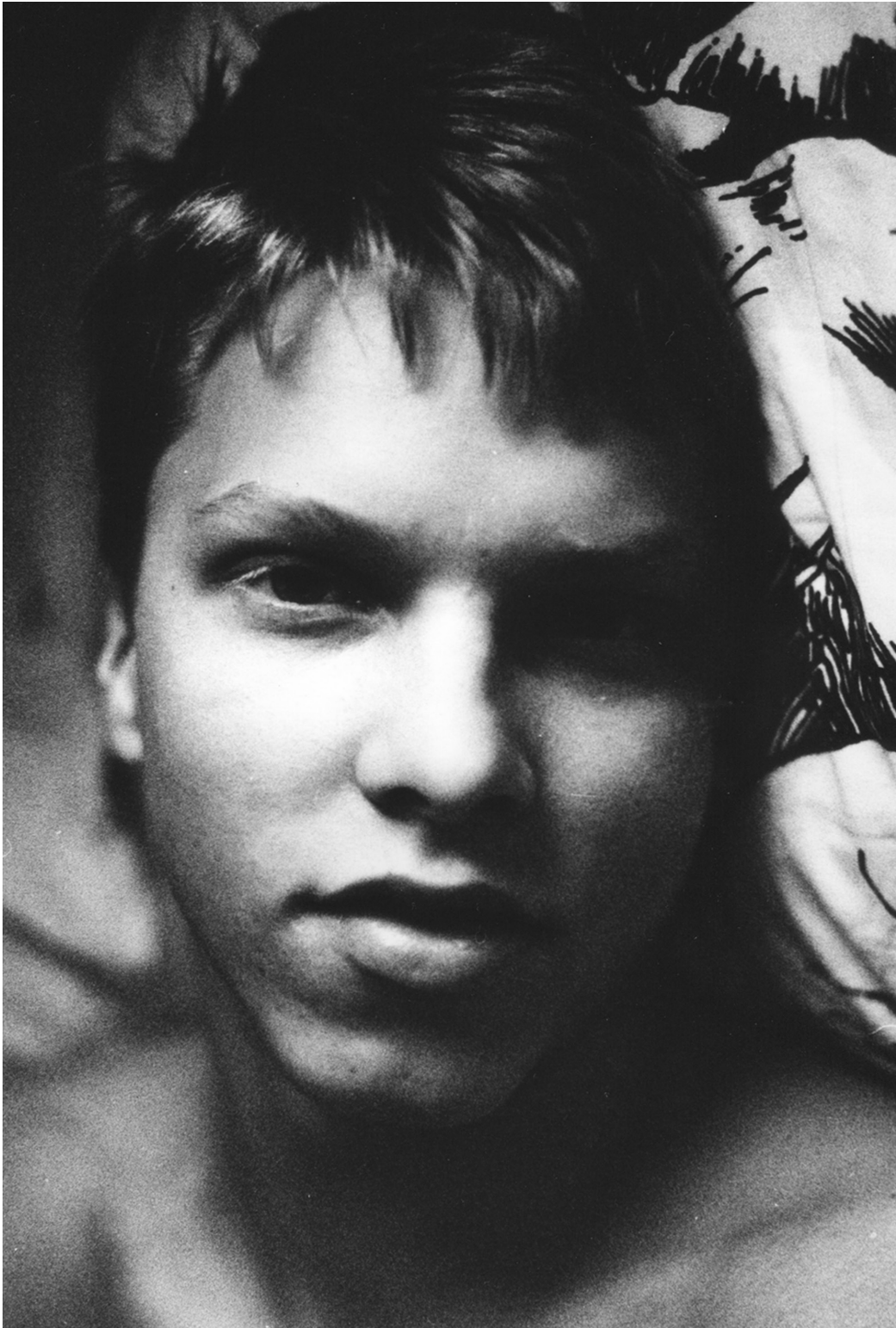
1.2. MUOTOKUVASTA

Kuva 3

Inspiroidun tavallisista aiheista eikä mielestäni valokuvan teeman tarvitse olla kaukaa haettu. Omat aiheeni valokuviiin syntyvät usein läheltä löytyvistä asioista, useimmiten ihmisistä. Olen aina halunnut kehittyä juuri muotokuvaamisessa. Ihmiset kiinnostavat minua. Pidän ihmisten tutkimisesta, kuinka he käyttäytyvät tai miltä he näyttävät. Olen huomannut olevani useimmiten sivustaseuraaja ja jään helposti tarkkailemaan ihmisiä. Muotokuvissa pidän eniten yksinkertaisuudesta ja siitä, että ihminen on keskiössä läsnäolollaan.

Kävin katsomassa Fotografiskassa syksyllä 2013 Paolo Roversin näyttelyn. Vaikutuini hänen muotokuvistaan ja erityisesti malli Natalia Vodianovan potretista (kuva 3). Roversi oli kuvannut Vodianovasta monia kuvia, mutta kyseinen kuva on jäänyt mieleeni. Tausta on yksinkertainen eikä mallilla ole mitään häiritsevää päällä. Kuvassa kiteytyy omat mieltymykset kiinnostavasta potretista. *Kamera tekee minusta tunkeilijan, tervetulleen varkaan, joka kyläillessään ihmisten luona varastaa heidän muotokuvansa. Ehkä tarpeettomastikin nämä ihmiset luottavat minuun, paljastaen minulle yksityisimmänsä (Palomäki 2013, 11).* Mielestäni katse paljastaa ihmisestä jotain. Roversin kuva on mielestäni haavoittuva. Ikään kuin se menisi rikki, jos sitä yrittäisi koskettaa. Muotokuva Aatusta (kuva 4) on otettu aamulla vuonna 2013. Se on edelleen yksi lempikuviani joita olen ottanut, sillä siinä on vahva katse sekä kuvattava on läsnä siinä hetkessä. Pohdin ottaessani muotokuvia opinnäytetyöhöni, että tahdonko katseen kameraan, vai muualle. Päädyn kuitenkin lopulta katseeseen, sillä mielestäni katseen pois kääntäminen olisi vienyt kuvan vahvuuden pois.

Kuva 4. Aatu

1.3. LÄHTÖKOHDAT

Toisen opiskeluvuoden portfoliokurssilla opettajani sanoi minulle, että portfolioissani on liikaa naisia. Olin jämähtänyt kuvaamaan naispuolisia ystäviäni, koska he ovat usein olleet helposti saatavilla. Olen kuitenkin aina ollut kiinnostunut valokuvaprojekteissani tytöistä ja naisista.

Ensimmäisenä opiskeluvuoteni kuvasin pidemmän projektin siskoista ja heidän välisistä suhteista. Projekti lähti siitä, kuinka itse olin elänyt lähes aikuiseksi ennen kuin sain kauan toivomani siskon. Tahdoin päästä syvemmälle siskosuhteisiin ja selvittää minkälaisista asioista olin jäänyt paitsi. Toisena pidempänä projektina kuvasin mustavalkokuvia ystäväistäni ja pyysin heitä kertomaan jonkun muiston ystävydestämme. Halusin saada ystäväistäni aitoja ilmeitä ilman poseerausta. Kun kuvattavat ovat läheisiä ihmisiä, on keskittyminen välillä vaikeaa. Siksi useimmiten tuntemattomien kuvaaminen tuntuu luontevammalta.

Kuva 5

Kuva 6

Antti Ahtiluodon studiokurssilla (kuvat 5 ja 6) kiinnostuin taas tytöistä, tällä kertaa 12-vuotiaista. Olin kiinnostunut siitä, miten tämän ikäiset tytöt ovat nuoruuden ja lapsuuden rajalla. Serkkuni Sanni oli tuolloin 12-vuotias ja kuvasin häntä ensimmäisen kerran projektiini. Projekti jäi mielestäni kesken ja hieman teknisesti huonolla tavalla toteutetuksi, joten tartuin aiheeseen uudelleen Kari Pyykösen muotokuvakurssilla. Silloin kuvasin viisi noin 13-vuotiasta tyttöä studiossa (kuvat 7 ja 8) ja pyysin heitä kuvauksen jälkeen ottamaan itsestään selfien. Valmiissa työssäni olin rinnastanut omat potrettini sekä heidän ottamat selfiet. Olin tyytyväinen projektiin, mutta aihe jäi edelleen vaivaamaan mieltäni, sillä en ehkä ollut saanut aiheelta vielä sitä mitä halusin.

Kuva 7

Kuva 8

1.4. KIINNOSTAVA TEINI-IKÄ

Halusin tarttua aiheeseen uudelleen. Serkkuni ikä on määrittänyt minut näihin projekteihin. Jokaisella kerralla olen halunnut kuvata häntä kuten myös tälläkin kerralla, kun hän on jo 14-vuotias.

Teini-iässä käynnistyy itsensä etsiminen. Tuo elämän kiehtova murrosvaihe kiinnostaa minua, kun ei käyttäydytä enään niin kuin lapsena. *Tunne-elämä kuohuu varhaisnuoruudessa. Kuohuvat tunteet saattavat yllättää myös nuoren itsensä voimakkuudellaan. Nuori saattaa tuntea äärimmäistä epätoivoa, häpeää tai raivoa pienestäkin asiasta. Murrosiässä nuori joutuu tekemään töitä tunteidensa kanssa (Mannerheimin Lastensuojeluliitto 2017).* Leikit ovat vaihtuneet salaisuuksien jakamiseen, seurustelusuhteista kiinnostumiseen sekä oman identiteetin pohtimiseen. Murrosiässä asiat tuntuvat isommilta, kuin mitä ne oikeasti ovat. Teininä olin epävarma siitä, minkälainen olen ja minkälaiseksi haluan tulla. Koen myös, että oma teini-ikä on ollut tärkeä kaikista niistä ristiriidoista huolimatta ja sain elää hauskan teini-iän, ainakin näin jälkeempään ajateltuna. *“Mediaa käytetään ja kulutetaan entistä enemmän juuri senhetkisen tarpeen mukaan. Käyttöä voi nimittää niin viihtyminen, sosiaalisten suhteiden ylläpito, identiteetin rakentaminen kuin tiedonhankintakin (Wii 2006, 41).”* Kiinnostuin siitä minkälaista on olla teini 2010-luvun lopulla, kun sosiaalinen media on yhä enemmän läsnä ja vaikuttaa nuoriin tyttöihin. Halusin tehdä näkyväksi jotain mikä on olennaista tuossa iässä; herkkyyden sekä lapsuuden ja aikuisuuden samanaikaisuuden.

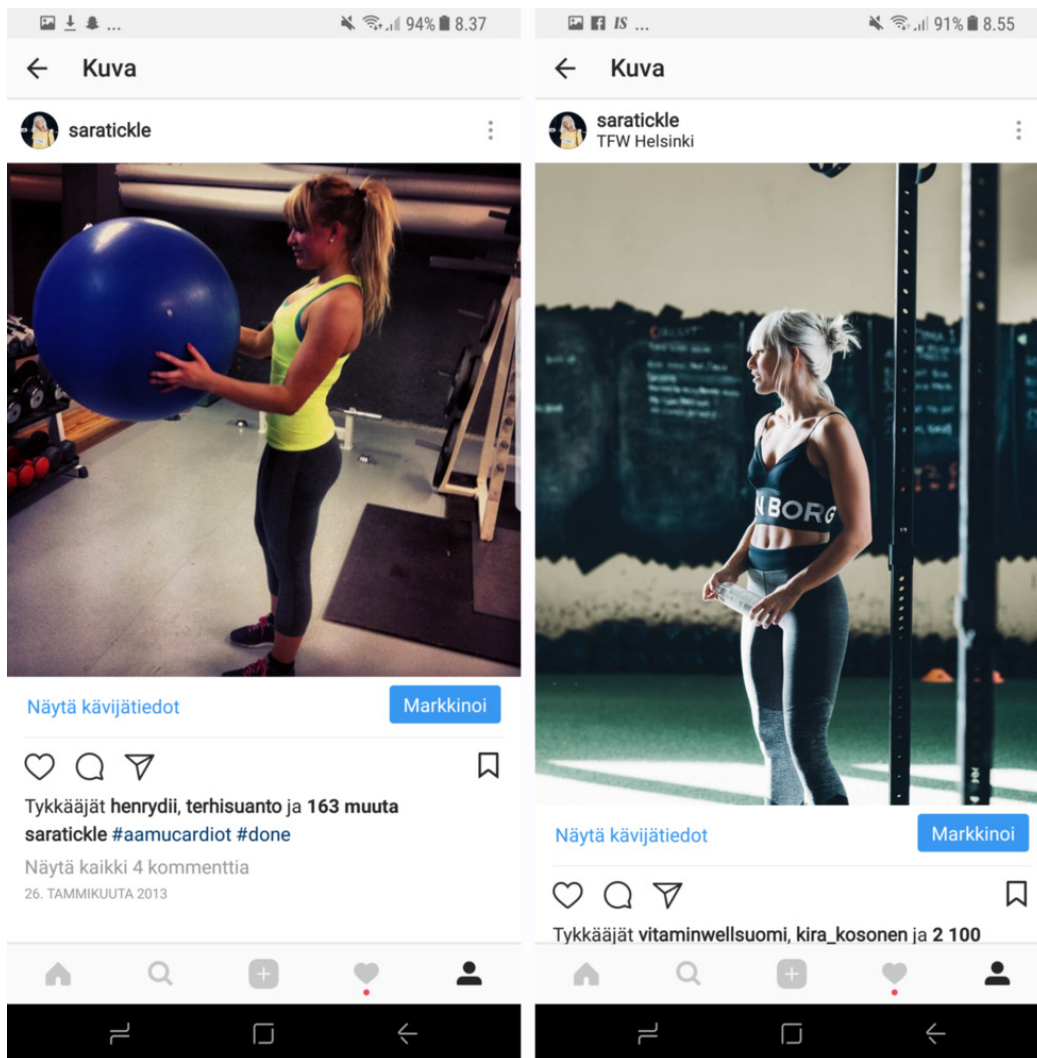
2. INSTAGRAM

2.1. OMA SUHDE INSTAGRAMIIN

Siitä on noin kymmenen vuotta, kun itse olen ollut teini-ikäinen. 2000-luvun ulkonäköpainet tulivat lähinnä mainoksista ja lehtikuvista. En kuitenkaan kokenut kovia ulkonäköpaineita. Pukeutumiseen ja tyyliini vaikutti lähinnä omat ystävät ja musiikkikulttuuri.

Viime vuosina on julkaistu useita tutkimuksia, joissa kaikissa on saatu samansuuntainen tulos: enemmistö suomalaisnuorista on tyytymättömiä ulkonäkönsä. Vaikka median välittämällä ulkonäköihanteilla ja laihuuspaineilla onkin yhteys nuorten omaan kehonkuvaan, niin jo murrosikä sinälään on täyttä työtä sopeutumisen kannalta. Mannerheimin lastensuojeluliiton tuoreen kyselytutkimuksen mukaan 73 prosenttia 15 - 18 -vuotiaista tytöistä on tyytymättömiä vartaloonsa. Enemmistö heistä haluaisi olla laihempia. (Kyllönen 2013).

Sosiaalinen media on kymmenessä vuodessa kehittynyt ja ehkä eniten nuorten suosiossa oleva sovellus on Instagram. Kuvaamistani 15 tytöstä 13 kertoi käyttävänsä Instagramia. Instagram on sosiaalisen median palvelu joka avattiin vuonna 2010 ja aluksi se oli lähinnä kuvien muokkaamista varten. Itse liityin Instagramiin vuonna 2012, etsien uutta kuvankäsittelyohjelmaa puhelimelleni. Myöhemmin tajusin sovelluksen oikean idean ja aloin jakaa kuvia päivittäisestä elämästäni, lähinnä snapshotteja ruoka-annoksista ja arjesta. Tällaista Instagram käyttäytymistä jatkui ehkä kolmisen vuotta. Jaoin sinne kuvia omasta henkilökohtaisesta elämästäni ja käyttäjätilini oli yksityinen. Kunnes muutama vuosi sitten tein kokonaan uuden käyttäjän ja yhdistin henkilökohtaisen ja valokuvaustilin. Instagram-tilistäni on tullut kuin toinen portfolio ja aloin brändätä itseäni valokuvaajana. Jaan tililläni nykyään enimmäkseen muotokuvia, fiilis- ja lifestylekuvia. Tuntuu, että lifestylemainen kuvasto on eniten ihmisiä kiinnostavaa.

Kuva 9

Viiden vuoden aikana valtaosa Instagramin kuvastosta on muuttunut radikaalisti. Kuvien snapshotmaisuuus on hävinnyt ja tilalla on useimmiten ammattimaisia valokuvia (kuva 9). Valokuvia on käsitelty aina valokuvan keksimisestä lähtien ja niin tehdään edelleen, mutta koen että Instagramin snapshotmaisuuus on vaihtunut täydellisyyden tavoitteluun. Viimeaikoina olen ollut erityisen ahdistunut kyseisestä sovelluksesta. Entistä täydellisemmät kuvat tippuvat kuvatulvaani ja uusia valokuvaajia putkahtaa joka puolelta. Ajoittain otan taukoa Instagramista ja olen pyrkinyt karsimaan omaaa seurauslistaani. Seuraan Instagramissa tuttujani, mutta myös valokuvaajia ja somevaikuttajia. Nykyään Instagram on myös työväline, jolla brändätään yrityksiä ja jonka kautta saadaan jopa työtarjouksia. Nykyään tuntuu, että valokuvaajana on pakko olla sosiaalisessa mediassa tai sinua ei valokuvaajana ole olemassa. Tämä jatkuva läsnäolemisen pakko sosiaalisessa mediassa aiheuttaa välillä ahdistusta. Olen kuitenkin ollut myös onnekas Instagramin suhteen ja saanut sitä kautta kuvauskeikkoja, eli panostaminen on ollut kaiken vaivan ja ahdistuksen arvoista.

2.2. MEDIAN IDOLIT

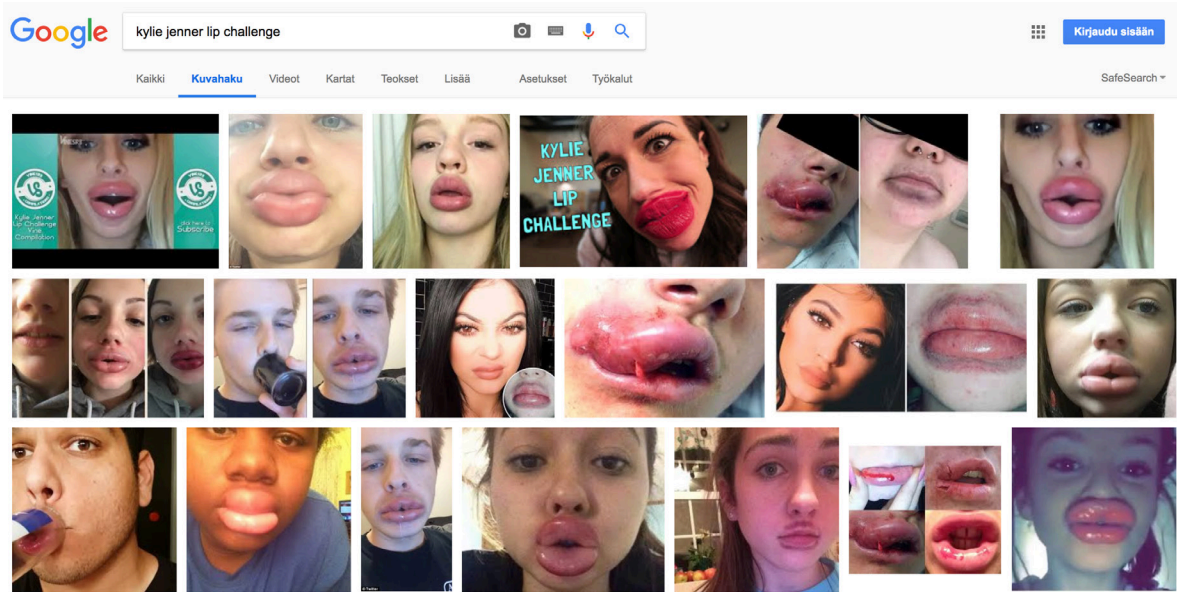

Kuva 10

Mainosten ylivoimaiset naismallit voivat koetella herkässä puberteettikehityksessä olevaa tyttöä, mutta menettää voimansa itsetunnon vahvistumisen myötä (Salokoski & Mustonen 2007, 16).

Sosiaalinen media on tuonut uuden mahdollisuuden seurata tunnettuja henkilöitä. Tunnetut henkilöt sekä median idolit ovat helposti löydettävissä esimerkiksi Instagramista. *Median idolit ja vertailukohteet antavat malleja, joiden peilaaminen ohjaa samalla arvioimaan minän ja maailman suhdetta (Salokoski & Mustonen 2007, 23).* Otan esimerkiksi tähän Kylie Jennerin. Jenner on tullut tunnetuksi Kardashianin perheen sisarpuolena sekä heidän tositv-ohjelmastaan. Jennerillä on Instagramissa 99,3 miljoonaa seuraajaa (16.11.2017) ja uskon, että moni seuraajista saattaa olla teini-ikäisiä tyttöjä. Jenner nousi viimeistään monien tietoisuuteen kohun kautta, joka kohdistui hänen huuliinsa (kuva 10). Voin itsekkin tunnustaa tutustuneeni kyseiseen henkilöön juuri tämän kohun myötä. Kun Jenner otti huuliinsa täytettä alaikäisenä, oli vain ajan kysymys milloin hänen faninsa alkaisivat seurata tätä trendiä.

MLL:n kyselytutkimuksen mukaan nuoret naiset vertailevat omaa vartaloaan mediassa esiintyvien henkilöiden vartaloihin tai vastaajat halusivat näyttää samalta kuin ihailemansa ihmiset musiikki-videoissa (Kyllönen 2013).

Kuva 11

Näin ollen muodostui Kylie Jenner lip challenge, (kuva 11) jossa ihmiset alkoivat turvottaa huuliaan mitä oudoimmilla tavoilla. Esimerkiksi käytetään pientä kuppia joka asetetaan huulien ympärille ja imetään ilma kupista pois jolloin huulet turpoavat. *Nuoret saavat median kautta idoleita, jotka luovat tyylejä niin ulkonäön kuin arvomaailmankin suhteen, joita omaksutaan osaksi omaa identiteettiä (Salokoski & Mustonen 2007, 57).* Edelleen suurten huulien ihannointi näkyy sosiaalisessa mediassa ja tuntuu, että siitä on tullut tyttöjen keskuudessa merkittävä asia. Keskustelin erään asiakkaan kanssa aiheesta ja hän kertoi olevansa vaatekaupassa töissä, missä näkee nuoria tyttöjä, jotka ovat rajanneet huulensa yli, jotta ne näyttäisivät muhkeammilta. On pelottavaa, kuinka radikaaleja asioita media ajaa ihmisiä tekemään ja kuinka nämä asiat vaikuttavat nuoriin.

Esimerkki huulista oli melko radikaali. On myös muita asioita, joille ihmiset ovat altistuneet sosiaalisen median myötä. Esimerkiksi "Instagram kulmakarvat" ovat toinen ilmiö, joka on noussut suosioon sosiaalisen median kautta. "Instagram kulmakarvat" ovat siis paksut, huolitellut ja vahvasti meikatut. On mielenkiintoista, miten ulkonäkötrendit vaihtelevat ajan myötä. Esimerkiksi 2010-luvun alussa ihannoitiin vielä kapeita kulmakarvoja. Nopean etsinnän jälkeen "Instagram kulmakarvat" ovat kuitenkin jo käsite myös monissa iltapäivälehdissä.

Internetissä nuorten keskuudessa erittäin suosittu kuvagalleriat tarjoavat myös vahvan ilmaiskanavan fyysisen minäkuvan alueella. Galleriassa saadaan palautetta omaan ulkonäköön liittyen, mikä saattaa myönteisen palautteen myötä tukea nuoren kehitystä, mutta kielteisen palautteen myötä vaikeuttaa nuoren kehitystä (Salokoski & Mustonen, 2007, 60).

Koko opinnäytteeni on ollut myös tutkimusmatkaa nykynuorten maailmaan. Alussa olin kiinnostunut siitä, kuinka media vaikuttaa tänä päivänä näihin nuoriin. Olin oletanut, että ulkonäköpaineet olisivat jokapäiväistä elämää, mutta suurin osa näistä tytöistä kertoi kokeneensa vain vähän ulkonäköpaineita. Jos tytöt olivat kokeneet ulkonäköpaineita, ne tulivat koulumaailmasta yleensä heitä vanhemmilta oppilailta.

Otteita haastatteluista liittyen ulkonäköpaineisiin:

“Jostain julkkiksista tulee et pitäskö sitä olla tollanen, et treenaa tai meikkaa noin paljon.”

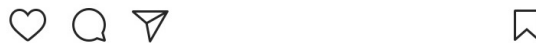
“Varmaan siitä kun mä en meikkaa kouluun ja tosi monet meikkaa.”

“Kyllä mä koen ja uskon että aika monetkin. Ikä ehkä tekee sitä. Ja varmaan kun on just sosiaalisessa mediassa julkkiksia ja missejä jotka näyttää tosi hyvältä niin ehkä sen takii.”

*“Koulussa esimerkiksi on sellaset paineet.
Kun mä alotin seiskan, sit kun oli pienempi niin ysit katto vinoon.”*

En osaa sanoa, uskalsivatko kaikki haasteteltavista kertoa totuutta minulle ulkonäköpaineista. Toivon kuitenkin, että asia olisi positiivisempi kuin mitä olin kuvitellut. Olin kuvitellut median vaikuttavan vahvasti nuoriin tyttöihin. Ehkä ulkonäköpaineisiin ei kiinnitetä huomiota sillä hetkellä kun se tapahtuu. Muistan esimerkiksi kun fitnessbuumi oli kuumimmillaan noin viisi vuotta sitten, tuntui että oli pakko käydä salilla ja syödä tiettyä ruokaa esimerkiksi maitorahkaa ja purkkiananasta. Postasin kuvia Instagramiin salilta ja itsestäni jumppavaatteissa, sain kehuja ja ajattelin ehkä tekeväni jotain oikein. En ajatellut asiaa silloin, mutta nyt tajuan itse kuinka media vaikutti minuun.

2.3. SELFIE

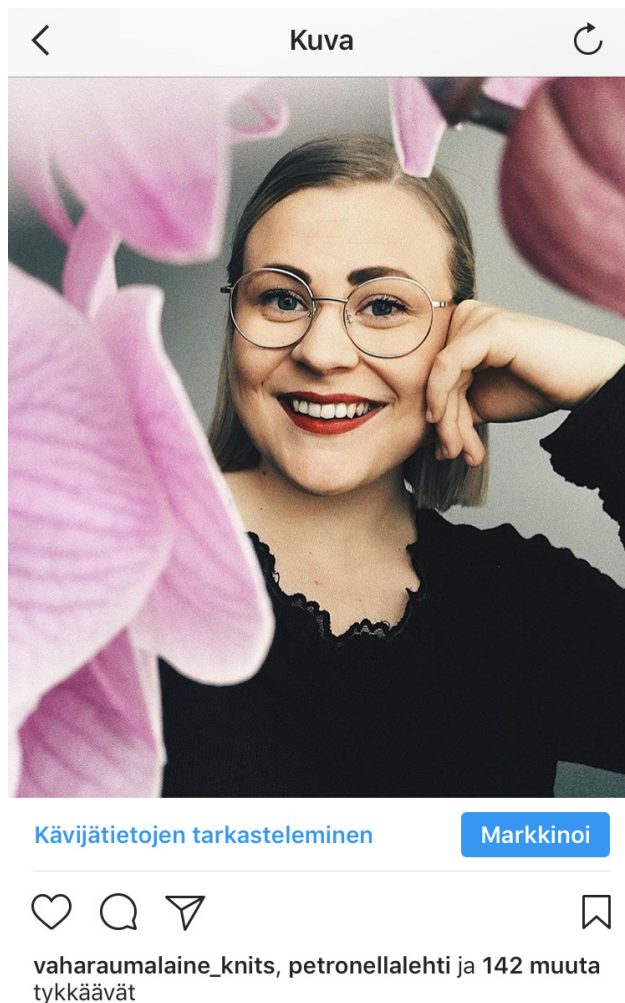
sen.zei, esivu ja 691 muuta tykkäävät

vitunviivi Kylie Jenner lip challenge 💕💕💕
#kyliejenner

Kuva 12

Omakuvan tekemistä voidaan ajatella tuotantoprosessina, jossa identiteettiä rakennetaan hyvin tietoisesti (Nikkilä 2015, 45).

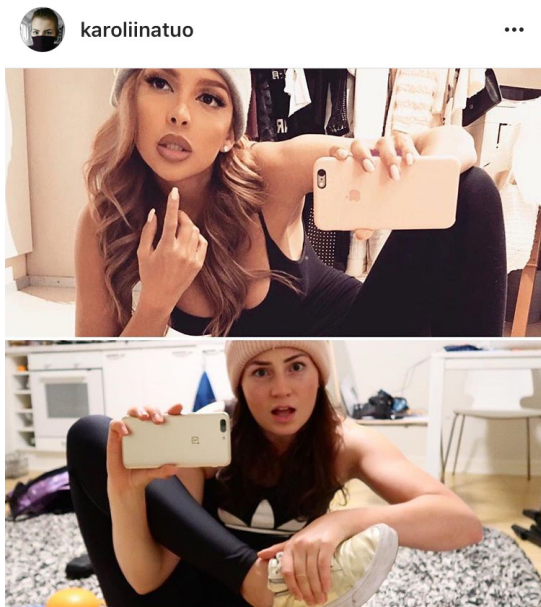
Aloin ottamaan selfieitä jo nuorena, ehkä 10-vuotiaana ensimmäisiä kertoja, kun taskukokoisia digikameroita alkoi tulla markkinoille ja helpommin saataville. Selfie on kuva, jonka henkilö on ottanut itsestään esimerkiksi älypuhelimensa etukameralla. 13/15 projektin tytöistä kertoi käyttävänsä Instagramia ja useimmat heistä päivittäin. Noin reilu puolet kertoi julkaisevansa muun muassa selfieitä tai omakuvia. Selfie on ollut elämässäni reilut 15 vuotta ja erittäin läsnä IRC-Gallerian aikaan. Esimerkiksi myös valokuvaaja Viivi Huuska kertoo Helsingin Sanomien haastattelussa, että on seurannut selfiekulttuuria jo IRC-Gallerian ajoista lähtien. Huuska kertoo kiinnostuneensa naisen roolin muuttumisesta ja selfien kehityksestä sosiaalisen median kuvastossa ja siksi jakaa omakuvia omassa sosiaalisessa mediassa. Huuskan Instagramissa omakuvat onkin rohkeita ja kantaa ottavia esimerkiksi juuri tähän Jennerin lip challengeen (kuva 12).

Kuva 13

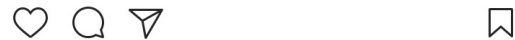
Otan myös esimerkiksi yhden selfien omalta Instagram-tililtäni. Kuva (kuva 13) on kerännyt 144 tykkäystä (9.12.2017) ja on enemmän, kuin mitä yleensä mitä kuvistani saan. *Nyky-omakuvia on lukematon määrä, ja niistä on kiinnostunut enemmän ihmisiä kuin koskaan aikaisemmin (Nikkilä 2015, 42).* Jaan omassa Instagramissani yleensä enemmän valokuvatöitä kuin selfieitä. Esimerkiksi valokuvapotrettini eivät saa yhtäpaljon tykkäyksiä, vaikka niissä näkyykin useimmiten ihmisen kasvot. Myös "selfiekamera" eli älypuhelimien etukamera on muuttanut ihmisen käsitystä itsestä. Esimerkiksi Me Naisten artikkelissa kerrotaan tutkimuksesta, jossa ne, jotka ottavat paljon selfieitä, yliarvioivat oman viehättävyytensä. *Sosiaalisen median ja verkostoitumisen myötä yleisöstä on tullut osa netissä tapahtuvaa "performanssia", jossa omakuvien ympärille kietoutuu isompia ihmisryhmiä muun muassa loputtoman jakamisen ja kommentoinnin kautta (Nikkilä 2015, 49).* Olen itse ollut selfieiden orja, mutta huomasin, että jossain vaiheessa tilanne muuttui. Aluksi tunsin hirveitä paineita, että pitää näyttää tietynlaiselta. En esimerkiksi voinut esiintyä niissä ilman meikkiä. Nykyään olen paljon rennompini selfieiden kanssa enkä jaksakaan niitä enää edes usein ottaa.

2.4. POSEERAUS SOMESSA

heleneisadoora ja 12 288 muuta tykkäävät
karoliinatuo Kun löydät niin mukavan ja luonnollisen asennon että pakko räpsästä kuva 📸👍
#hauskaajahelppoa #ShotOnOnePlus

Kuva 14

rooruo ja 205 352 muuta tykkäävät
celestebarker When they're out of soy.
#celestechallengeaccepted #celestebarker
#jennadewantatum (📸 @mrsmillahs)

Kuva 15

Olen seurannut muutamien teini-ikäisten Instagram käyttäytymistä ja olen löytänyt paljon samankaltaisuuksia kuin omaan nuoruuteeni verrattuna. Kuvia “omistetaan” kavereille, eli tagätään nimimerkillä kavereita omaan kuvaan, kun taas IRC-galleriassa “ommattiin” kuvia pienillä neliöillä. Myös kasvojen osittain peittäminen tuntuu olevan trendi esimerkiksi älypuhelimella ja 10 vuotta sitten trendinä tuntui olevan suun peittäminen kädellä tai jälkikäteen kuvaan muokattu neliö suun kohdalle. Nykypäivänä tuntuu myös, että nuoret ovat paljon tietoisempia omasta vartalostaan ja tietävät parhaat kuvakulmat kehoilleen, eivätkä häpeile tuoda sitä esille sosiaalisessa mediassa. Kuvaustilanteesta ja henkilöstä riippuen huomasin kuitenkin samankaltaisuutta poseerauksessa. Esimerkiksi jalat ristitään, jotta reidet näyttäisivät kapeammilta ja päätä käännetään yleensä sille “paremmalle puolelle”. On mielenkiintoista pohtia, että mistä nämä poseeraukset yleensä juontavat. Useimmiten jopa väännetään oma vartalo mitä ihmeellisempiin asentoihin, jotta näyttäisi paremmalta. Onneksi nykyään on myös Instagram tilejä, jotka ottavat kantaa näihin outoihin poseerauksiin (kuvat 14 ja 15).

3. NUORET VALOKUVISSA

“Kuvattavana oleminen on epämukavaa. Se on muotokuvan yksi oleellinen piirre. En enää yritä kitkeä pois jännitystä itsestäni tai kuvattavasta. Tuijotamme hiljaa toisiamme ja tutkimme toistemme kasvoja (Palomäki 2013, 15)”

Tutustuin Nelli Palomäen valokuviin ensimmäisinä opiskeluvuosinani. Kiinnitin huomioni erityisesti hänen tapaansa ohjata malleja ja siihen, kuinka kuvattavat ovat luontevia kuvissa. Palomäki on tutkinut kuvissaan kasvua, perhesuhteita ja poseeraamisen aktia. Palomäki kuvaa useimmiten mustavalkokuvia, mutta erityisesti nämä värilliset potretit lapsista ovat jääneet mieleeni (kuvat 16 ja 17). Nämä kyseiset potretit vuodelta 2014 ovat kulkeneet inspiraation lähteenäni jo muutaman vuoden. Vartalon kierto ja lasten olemus on näissä kuvissa kiehtovaa ja olenkin halunnut hieman samaa fiilistä omiin kuviini. Lapsetkin voivat osata jo pienestä asti tiettyjä poseeraamisen eleitä, esimerkiksi väännellä omia kasvojaan. Olen myös huomannut tämän 5-vuotiaassa pikkusiskossani, kun olen yrittänyt ottaa hänestä kuvia. Pidän näistä kuvista juuri siksi, että niihin on saatu taltioitua hyvin lapsen oma olemus ja kauneus.

Kuva 16

Kuva 17

Tutkin aiheeseen liittyviä muita valokuvaprojekteja. Tanja Konsteniuksen “Konfirmaatio” video - teoksessa Konstenius on sekä valokuvannut (kuva 18) että videokuvannut rippikouluikäisiä tyttöjä ja poikia albat yllään. Konstenius on vanginnut hienosti nuorten olemuksen näihin yksinkertaisiin potretteihin. Valaisu ja henkilöohjaus tukee aihetta ja kertoo kaiken olennaisen nuorista. Konstenius kuvasi aluksi pelkkiä tyttöjä, ja kertoo kuvauskokemuksesta Kirkko ja kaupunki sivujen artikkelissa että tytöt olivat tietoisempia siitä, että heitä kuvataan. Konstenius kertoo myös, että monet heistä olivat valmistautuneet kuvaukseen etukäteen muun muassa harjoittelemalla peilin edessä ilmeitä. Olen myös huomannut samankaltaisia piirteitä omissa kuvattavissani. Kuvauksen alussa useimmilla tytöistä oli opittuja poseerauksia ja peili-ilmeitä. Kuvaustilanteessa en kuitenkaan hirveästi ohjannut kuvattavia, vaan annoin heidän itse määrittää oman asentonsa. Pyrin kuitenkin välttämään liiallista ja opittua Instagram poseerausta. Olemme tottuneet näkemään tyttöjä sosiaalisessa mediassa poseerauksen kanssa. Halusin tutkia sitä, mitä heistä paljastuu, kun otamme heiltä pois liiallisen poseerauksen, mahdollisuuden selfiein ja filterit pois.

Kuva 18

4. PROSESSI

4.1. OMA HUONE

Kuva 19 ja 20
Oma huone vuodelta 2006 ja 2008

Olen todella kiitollinen siitä, että olen päässyt näiden tyttöjen kotiin sekä heidän omiin huoneisiin. Halusin tällä kertaa kuvata nuoren omassa huoneessa enkä studiossa. Nuoren naisen huone on kiinnostava ja henkilökohtainen. Se saattaa olla edelleen se sama huone, joka on ollut lapsuudessa. Useimmiten huoneessa on samat tapetit ja huonekalut, mutta lelut ja muut viitteet lapsuudesta ovat hävinneet kokonaiskuvasta. Muistan esimerkiksi oman lapsuudenhuoneeni vaaleanpunaiset tapetit ja prinsessasängyn (kuva 19). Mutta useimmiten jossain teini-iän alkuvaiheessa lapsuuden oma huone alkaa tuntua kaukaiselta ja jopa lapselliselta. Olen nähnyt nyt aika monia nuorten naisten huoneita ja ne ovat muuttuneet minimalistisiksi. Turhat lelut sekä pelit on karsittu pois ja jäljellä on useimmiten enään sänky, lipasto sekä kirjoituspöytä. Muutaman vuoden päästä muutettuamme lapsuudenkodistamme, omankin huoneen sisustus muuttui enemmän aikuismaiseksi, väreinä punainen ja musta (kuva 20). Oma huone on pakopaikka kotona ja ollut minulle aina tärkeä asia. Jos muu perhe ärsyttää, voi paeta omaan huoneeseen. Myöhemmin 16-vuotiaana jouduin jakamaan huoneeni nuoremman sisarpuoleni kanssa uusioperheen myötä. Se tuntui oudolta, sillä ainoana lapsena olin aina saanut oman huoneen. Yhtäkkiä vapautta ei enään ollut ja piti huomioida toisenkin toiveet. Jaoin kerrossängyn, ja muistan kun tekstailin aina peiton alla öisin, ettei kännykän valo herättäisi siskoani.

Kuva 21

Tämän päivän sisustustrendit rantautuvat myös teinien huoneisiin joko vanhempien tai omien mieltymysten kautta. En esimerkiksi muista monenkaan oman kaverini huoneen olleen kovinkaan minimalistinen, oli värejä ja paljon tavaraa ympärillä. Teininä leikkelin lehdistä fanittamieni idolien kuvia ja kiinnitin magneettitauluun. Tutkin aiheeseen liittyen valokuvaaja Michelle Sankin töitä. Hän on kuvannut mielenkiintoisia muotokuvasarjoja. Erityisesti huomioni herätti In My Skin-sarja, jossa Sank on kuvannut alle 25-vuotiaita, jotka harkitsevat tai ovat jo toteuttaneet jonkinlaisia toimenpiteitä kohdistuen ulkonäköönsä. En löytänyt varmaa tietoa, mutta luultavasti Sank on kuvannut muotokuvat kuvattavan kotona tai omassa huoneessa. Valitsemassani kuvassa (kuva 21) on 17-vuotias Hannah. Mielestäni tässä kuvassa on mielenkiintoista juuri tuo huone ja miten kuvattava asettuu huoneeseen.

4.2. KUVATTAVAN KANSSA

Olin aloittanut aiheen kanssa työskentelyn jo muutamaa vuotta aiemmin, jolloin taistelin sekä tekniikan että henkilön ohjauksen kanssa. Henkilön ohjauksen kanssa koin edelleen pieniä ongelmia, kun en osannut alkuun päättää, mitä halusin kuvilta. Projektin alussa väliseminaareissa opettajien ja opiskelijoiden eriävät mielipiteet sekoittivat ajatuksiani entisestään. Pääsin kuitenkin melko nopeasti taas kiinni työskentelyyn ja työskentelytapaan, mitä olin käyttänyt jo aiemminkin.

“Minulta kysyttiin mikä tekee muotokuvasta hyvän. On mahdotonta laatia hyvän kuvan sääntöjä. Kun yrittäisi lukea valokuvauksen oppikirjoja ja rakentaa sen perusteella onnistuneen muotokuvan. Mieleeni tuli kuitenkin yksi asia muita vahvemmin; läsnäolo. Parhaassa tapauksessa läsnäolo on sekä kuvaajassa, että kuvattavassa (Palomäki 2013, 20).“

En juurikaan halunnut tuoda muotokuvaan poseerausta, vaan pyrin pääsemään siitä eroon. Halusin kuvaan vahvan läsnäolon tunteen. Joidenkin kohdalla se oli helppoa, joidenkin kanssa meni enemmän aikaa poseeraamisen purkamiseen. Koen kuvissa tärkeäksi koko olemuksen, mutta erityisesti sen, miten kädet asettuvat. Kädet ovat useimmiten vaikein asia muotokuvaamisessa, mutta yllätyksekseni kukaan ei kysellyt, miten he asettelisivat kätensä. Mielenkiintoista oli, että joillakin kädet asettuivat luontevasti esimerkiksi syliin tai rennosti sivuille, kun taas joidenkin käsien asennoista saattoi huomata pientä jännitystä. Olen kuvannut kuvat luonnonvalolla käyttäen heijastinta apunani. Luonnonvalo mielestäni sopii näihin herkkiin potretteihin ja on minulle luonteva valaisutapa.

Kuvasin ensimmäiseksi serkkuni. Olin kuvannut häntä jo muutaman kerran aiemmin, ja alku menee aina vähän pelleillen. Siksi tuntui luontevammalta kuvata aiemmin tuntemattomia ihmisiä, vaikka joukossa on muutama vanha tuttuakin. Kuvaustilanne eteni useimmiten samalla kaavalla, aloitin kertomalla projektista ja omista toiveistani kuvien suhteen. Tahdoin myös olla rauhassa kuvattavan kanssa, jotta molemmat pystyisivät keskittymään kunnon. Suljin aina huoneen oven ennen kuvausta. Useimmiten kuvaus alkoi siten, että pyysin kuvattavaa istumaan joko sängylleen tai tuolille. Tuntui luontevalta aloittaa istuvasta asennosta, jolloin kuvattavan ei tarvitse vielä miettiä omaa asentoa. Ensimmäisissä ruuduissa kuvattavat turvautuivat vielä poseeraukseen. Poseeraus oli useimmiten koulukuvaan opeteltu hymy ja kasvojen kääntäminen “paremmalle puolelle”. Tämän jälkeen pidin lyhyehkön haastattelun, jotta tilanne rentoutuisi ja pääsisin tutustumaan paremmin kuvattaviin. Kysymykset olivat aika yksinkertaisia, puhuimme esimerkiksi unelmista, sosiaalisesta mediasta ja kauneudesta. Olin yllättynyt ja otettu siitä, kuinka moni puhui luontevasti näistä asioista tuntemattomalle ihmiselle. Haastattelun jälkeen kuvaustilanne oli hieman rennompia. Jos havaitsin vielä poseeraamisen merkkejä, yritin hienovaraisesti kertoa että tahtoisin kuvia ilman poseerausta ja pyysin heitä rentoutumaan ja rentouttamaan kasvonsa.

En juurikaan puhunut kuvaustilanteessa ja hiljaisuus täytti usein huoneen. Piilouduin kameran taakse ettei harhaileva katseeni häiritsisi kuvattavaa. Minusta tuntui oudolta, että minä näin kuvattavan katseen, mutta hän ei minun. Siksi välillä otin vain kuvia ja katselin muualle. Kuvaukset kestivät yleensä noin puoli tuntia. Jos kuvaustilanteessa lähellä oli peili, muutamat heistä katselivat peilikuvaansa ja arvostelivat negatiiviseen sävyyn omaa ulkonäköään. Yksi kuvattavista näki vilaukselta jotain kuvia mitä olin hänestä ottanut ja kuulin samanlaista negatiivista oman ulkonäön arvostelua. Ajattelin, että en tahdo näyttää kuvia heille ennen kuin olen tehnyt lopulliset valinnat, sillä en tahtonut heidän mielipiteidensä vaikuttavan kuvavalintaani.

Pidin jossain kohtaa ongelmana sitä, kuinka kuvaamani tytöt näyttävät melko samankaltaisilta, mutta se kuitenkin kertoo jotain tämän päivän trendeistä ja muodista. Nykyään ihannoidaan pitkiä ja luonnollisia hiuksia ja muutenkin koko olemus on melko luonnollinen, jos esimerkiksi vertaan oman teini-ikäni mustaan ja rikottuun hiusmalliin. Etelä-Suomen Sanomien nettiartikkelissa oltiin haastateltu yläkouluikäisiä nuoria ja kysytty, mikä on muotia tänä päivänä. Haastateltavat kertovat artikkelissa, että on tärkeää mennä massan mukana, koska ei uskalleta erottautua. Olen myös pohtinut tätä asiaa ystäväieni kanssa. Silloin kuin me olimme nuoria, oli selkeästi erilaisia porukoita, jotka erottuivat ulkonäöllään.

Vaihtohtoisia kuvia Majn potretille

4.3. VALMIIKSI TEOKSEKSI

Kuvia kertyi yleensä noin 200. Aluksi oli vaikeuksia hahmottaa, mikä olisi hyvä ja tarpeeksi kiinnostava kuva, jotta se päätyisi sarjaan. Erityisesti Majn potrettivaihtoehtoissa oli mielestäni monta hyvää ja kiinnostavaa kuvaa. Pidin erityisesti myös lähikuvista, sillä niissä oli jotain herkkää ja intensiivinen katse. Halusin kuitenkin valita vain yhden kuvan jokaisesta kuvattavasta. Kuvia karsiessani kiinnitin huomiota erityisesti jalkojen ja käsien asentoon sekä vahvaan läsnäoloon. Halusin myös huoneen näkyvän, ja pyrin valitsemaan sellaiset kuvat, joissa on mielenkiintoinen tausta. Tein aluksi karsintaa kuvista jolloin jäljelle jäi useimmiten 5-10 kuvaa. Pyrin myös ajattelemaan kuvia kokonaisuutena teoksena, eli välttämään toisiaan muistuttavia kuvia. Mitä löydän jostain kuvasta, mitä toisessa ei ole? Kun olin päättänyt kuvat, aloin työstämään kuvien käsittelyä. Halusin jättää kuvien käsittelyn melko vähäiseksi, mutta kuitenkin niin että kuvat toimivat sarjana.

Kirjoittaminen on myös auttanut minua etenemään projektissani. Tekstin tuottaminen on ollut yllättävän helppoa. Tämän työn myötä olen myös oppinut jäsentämään ajatuksiani ja tuottamaan niistä eheän kokonaisuuden. Ensin ajattelin, etten osaa pukea ajatuksiani sanoiksi. Olin pyöritytellyt jotain tiettyjä aiheita mielessäni ajattelematta, että ne voisivat liittyä projektiini. Kun sitten aloin tutkia aihetta tarkemmin, palaset loksahdivat kohdalleen ja tekstiä alkoi syntyä aika helpostikin. Alussa oli hieman hankaluuksia, sillä yritin etsiä painetusta mediasta aiheeseen liittyviä valokuvia ja tutkimuksia. Tajusin, että olen väärässä kategoriassa ja tarvitsemani asiat löytyvätkin netistä. Esimerkiksi välillä seuraan tyhjäänpäiväisiä asioita, kuten esimerkiksi satunnaisesti Kardashian tositv -ohjelmaa. Kyseisen tv-ohjelman myötä tutustuin kuitenkin myös monen teinin tuntemaan Kylie Jenneriin. Näin ollen olen opinnäytetyössäni pohtinut esimerkiksi huuliasiaa erilaisen näkökulman kautta.

LOPUKSI

Pikkuhiljaa minusta alkaa tuntua, että olen päässyt kiinni aiheeseen ja saavuttanut jotain itselleni merkityksellistä. Aihe on kuitenkin niin mielenkiintoinen, että tahdon jatkaa sen tutkimista tulevaisuudessakin. On ollut hienoa saada tutustua näihin nuoriin tyttöihin ja tuntuu, että monta upeaa tyttöä jää vielä tuntematta. Tämä saattaa olla tämän projektin loppu, mutta ehkä myös jonkun uuden alku. En vielä tiedä jatkanko projektia sellaisena mitä se nyt on, mutta luulen, että päädyn vielä joskus käsittelemään samaa aihetta tulevissa projekteissani. Työn myötä olen myös saanut vähän enemmän itsevarmuutta ihmisten kuvaamiseen. Toivon, että kuvieni myötä voin herättää tunteita ja ajatuksia myös katsojassa sekä ehkä yrittää ymmärtämään nuoria paremmin, ja sitä, minkälaisen asioiden kanssa kukakin kamppailee.

KIITOS

Sanni

Taika

Agnes, Alexandra, Anni, Emma, Jemina, Julia, Maj,
Nina, Ndeshipanda, Olivia, Roosa, Sofia, Tuuli-Maria ja Veera

Anu, Harri, Kari, Andi ja Raakel

Veera

VK14

LÄHTEET

Sippola, J. 2017. Irc-galleria oli parempi kuin Facebook – Slush-aikana siitä olisi voinut tulla maailmanmenestys. Helsingin Sanomat. Saatavissa: <https://www.hs.fi/teknologia/art-2000005465913.html>

Salokoski, T. & Mustonen, A. 2007. Median vaikutukset lapsiin ja nuoriin. Helsinki: Mediakasvatusseura ry. Saatavissa: <http://www.mediakasvatus.fi/publications/ISBN978-952-99964-2-1.pdf>

Nikkilä, A. 2015. ”Kellää elämä ei oo täydellistä” – Median ja ihanteiden kohtaaminen kuudesluokkalaisten omakuvissa. Lapin Yliopisto. Saatavissa: http://lauda.ulapland.fi/bitstream/handle/10024/62126/Gradu_Anna_Nikkil%C3%A4.pdf?sequence=2&isAllowed=y

Vääräniemi, A. 2016. Tutkimus: Paljon selfieitä ottavat yliarvioivat oman viehättävyytensä. Me Naiset. Saatavissa: https://www.menaiset.fi/artikkeli/hyva_olo/ihmiset/tutkimus-paljon_selfieita_ottavat_yliarvioivat_oman_viehattavyytensa

Wiio, J. 2006. Media uudistuvassa yhteiskunnassa. Helsinki. Sitra. Saatavissa: <https://media.sitra.fi/julkaisut/Raportti65.pdf>

Kytöharju, M. 2017. Tanja Konstenius kuvasi riittä, jossa nuori siirtyy lapsuudesta aikuisuuteen. Kirkko ja kaupunki. Saatavissa: <https://www.kirkkojakaupunki.fi/-/tanja-konstenius-kuvasi-riittia-jossa-nuori-siirtyy-lapsuudesta-aikuisuuteen>

Rinne, J. 2018. Valtaan ovat pyrkimässä omaehtoisesti seksuaaliset naiset, sanoo Viivi Huuska – Pete Parkkosesta seksiobjektin muovanneen ohjaajan mukaan ”mainonta on suurta valhetta”. Helsingin Sanomat. Saatavissa: <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000005518370.html>

Palomäki, N. 2013. Muotokuvan epämukavuudesta. Aalto University. Saatavissa: https://aaltodoc.aalto.fi/bitstream/handle/123456789/10414/optika_id_896_palom%C3%A4ki_nelli_2013.pdf?sequen

Larkio, S. 2018. Ilmiö jatkuu jo toista talvea - nuoret kertovat, miksi kulkevat nilkat paljain pakkasella ja mikä nyt on muotia. Etelä-Suomen Sanomat. Saatavissa: <https://www.ess.fi/uutiset/kotimaa/art2433559>

Mannerheimin Lastensuojeluliitto, 2018. 12–15-vuotiaan persoonallisuuden kehitys. Saatavissa: <https://www.mll.fi/vanhemmille/lapsen-kasvu-ja-kehitys/12-15-v/12-15-vuotiaan-persoonallisuuden-kehitys/>

Kyllönen, T. 2013. Kehonkuva ja ulkonäköpaineet: ”Pitää olla jotenkin samannäköinen kuin muut”. Yle. Saatavissa: <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2013/01/09/kehonkuva-ja-ulkonakopaineet-pitaa-olla-jotenkin-samannakoinen-kuin-muut>

Wikipedia. Harhakuva.org. Saatavissa: <https://fi.wikipedia.org/wiki/Harhakuva.org>

Kuvat 1-2, 4, 5-8, 19-20: Aho, A.

Kuva 3: Roversi, P. Natalia. 2003 [Viitattu 24.2.2018]

Saatavissa: <http://www.theenglishgroup.co.uk/blog/2012/02/27/natalia-vodianva-paolo-roversi/>

Kuva 9: Vanninen, S. 2017. [Viitattu 6.1.2018]

Instagram silloin ja nyt - 15 kuvaa samasta tilanteesta.

Saatavissa: <http://www.lily.fi/blogit/tickle-your-fancy/instagram-silloin-ja-nyt-15-kuvaa-samasta-tilanteesta>

Kuva 10: Martin, L. 2017. [Viitattu 16.11.2017]

Kylie Jenner reveals the moment she decided to get lip fillers. [Viitattu 16.11.2017]

Saatavissa: <http://www.news.com.au/entertainment/tv/reality-tv/kylie-jenner-reveals-the-moment-she-decided-to-get-lip-fillers/news-story/3b2ee47ac1579bd6525b13c9145f0107>

Kuva 11: Kuvakaappaus Google kuvahausta (22.3.2018)

Kuva 12: Kuvakaappaus @vitunviivi Instagramista (14.1.2018)

Kuva 13: Kuvakaappaus omasta Instagramista (9.12.2017)

Kuva 14: Kuvakaappaus @karoliinatuo Instagramista (9.12.2017)

Kuva 15: Kuvakaappaus @celesteb barber Instagramista (9.12.2017)

Kuva 16: Palomäki, N. Aamu. [Viitattu 6.1.2018]

Saatavissa: <http://helsinkischool.fi/artists/nelli-palomaki/portfolio/portfolio-20>

Kuva 17: Palomäki, N. Huhta. [Viitattu 6.1.2018]

Saatavissa: <http://helsinkischool.fi/artists/nelli-palomaki/portfolio/portfolio-20>

Kuva 18: Konstenius, T. 2017. Konfirmaatio. [Viitattu 24.3.2018]

Saatavissa: https://museot.fi/nayttelykalenteri/index.php?nayttely_id=16352

Kuva 21: Sank, M. Hannah. [Viitattu 24.3.2018]

Saatavissa: <https://www.lensculture.com/articles/michelle-sank-in-my-skin>

